A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (második tanács)

2022. december 22.*

„Előzetes döntéshozatal – EGK–Törökország társulási megállapodás – 9. cikk – 1/80 határozat – A 10. cikk (1) bekezdése – 13. cikk – »Standstill« klauzula – Családegyesítés – Nemzeti szabályozás, amely korlátozóbb jellegű új feltételeket vezet be a családegyesítés területén az érintett tagállamban állandó tartózkodási engedéllyel rendelkező török állampolgár házastársa tekintetében – E tagállam hivatalos nyelvének bizonyos szintű ismeretét tanúsító vizsga sikeres letételére vonatkozó követelménynek a török munkavállaló számára történő előírása – Igazolás – A sikeres beilleszkedés biztosítására irányuló cél”

A C-279/21. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet az Østre Landsret (keleti fellebbviteli bíróság, Dánia) a Bírósághoz 2021. április 28-án érkezett, 2021. március 15-i határozatával terjesztett elő az

X

és

az **Udlændingenævnet**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (második tanács),

tagjai: A. Prechal tanácselnök, K. Lenaerts, a Bíróság elnöke, a második tanács bírájaként eljárva, F. Biltgen (előadó), N. Wahl és J. Passer bírák,

főtanácsnok: G. Pitruzzella,

hivatalvezető: C. Strömholm tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2022. május 18-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– X képviseletében E. O. R. Khawaja advokat,

* Az eljárás nyelve: dán.

– a dán kormány képviseletében V. Pasternak Jørgensen és M. Søndahl Wolff, meghatalmazotti minőségben, segítőjük: R. Holdgaard advokat,

– az Európai Bizottság képviseletében L. Grønfeldt és D. Martin, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2022. szeptember 8-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az Európai Gazdasági Közösség és Törökország közötti társulás létrehozásáról szóló, egyrészről a Török Köztársaság, másrészről az EGK tagállamai és a Közösség által 1963. szeptember 12-én Ankarában aláírt, a Közösség nevében az 1963. december 23-i 64/732/EGK tanácsi határozattal (HL 1964. 217., 36. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 10. kötet, 10. o.) megkötött, jóváhagyott és megerősített megállapodás (a továbbiakban: társulási megállapodás) 9. cikkének értelmezésére, másrészt az e megállapodással létrehozott társulási tanács az Európai Gazdasági Közösség és Törökország közötti társulás fejlesztéséről szóló, 1980. szeptember 19-i 1/80 határozata (a továbbiakban: 1/80. határozat) 10. cikke (1) bekezdésének és 13. cikkének az értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet X török állampolgár és az Udlændingenævnet (bevándorlásügyi jogorvoslati bizottság, Dánia) között, családegyesítésre alapított dániai tartózkodási engedély iránti kérelem elutasításának tárgyában folyamatban lévő jogvitában terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

A társulási megállapodás

3 A társulási megállapodás 2. cikkének (1) bekezdéséből következően e megállapodás célja a felek közötti kereskedelmi és gazdasági kapcsolatok folyamatos és kiegyensúlyozott megerősítésének elősegítése, annak teljes mértékű figyelembevételével, hogy biztosítani kell a török gazdaság gyorsuló fejlődését, továbbá javítani kell a török lakosság foglalkoztatási szintjét és életkörülményeit.

4 E megállapodás 9. cikkének szövege a következő:

„A Szerződő Felek elismerik, hogy a megállapodás hatálya vonatkozásában – azon különleges rendelkezések sérelme nélkül, amelyek a 8. cikk alapján meghozatalra kerülhetnek – a Közösség Alapító Szerződésének 7. cikkében rögzített elvnek megfelelően tilos az állampolgárság alapján történő bármely megkülönböztetés.”

Az 1/80 határozat

5 Amint az a harmadik preambulumbekezdéséből kitűnik, az 1/80 határozat célja az, hogy a szociális területen a török munkavállalók és családtagjaik által igénybe vehető rendszert a társulási tanács által elfogadott 1976. december 20-i 2/76 határozat által előirányzott rendszerhez képest javítsa.

6 Az 1/80 határozat „Szociális rendelkezések” című II. fejezetének „A foglalkoztatással és a munkavállalók szabad mozgásával kapcsolatos kérdések” című 1. szakasza tartalmazza e határozat 6–16. cikkét.

7 Az említett határozat 6. cikke a következőket írja elő:

„(1) A családtagok szabad munkavállalásra való jogosultságáról szóló 7. cikk sérelme nélkül, valamely tagállam rendes munkaerőpiacához tartozó török munkavállaló ebben a tagállamban:

– egy év rendes foglalkoztatás után jogosult arra, hogy munkavállalási engedélyét ugyanannál a munkáltatónál megújítsa, amennyiben munkaviszonyban áll;

– három év rendes foglalkoztatás után – és a Közösség tagállamai munkavállalóinak biztosítandó elsőbbségre is figyelemmel – jogosult arra, hogy ugyanazon foglalkozás vonatkozásában a választása szerinti munkáltatónál pályázzon rendes feltételek mellett e tagállam munkaügyi hatóságánál bejelentett állásajánlatra;

– négy év rendes foglalkoztatás után jogosult a választása szerinti bármely munkaviszonyban történő munkavállalásra.

[…]

(3) Az (1) és (2) bekezdés alkalmazásának szabályait a nemzeti jogszabályok állapítják meg.”

8 Ugyanezen határozat 10. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„A Közösség tagállamai a rendes munkaerőpiacukhoz tartozó török munkavállalókra olyan szabályozást alkalmaznak, amely a bérek és egyéb munkafeltételek terén a közösségi munkavállalókhoz viszonyítva mindennemű, állampolgárságon alapuló hátrányos megkülönböztetést kizár.”

9 Az 1/80 határozat 13. cikke kimondja:

„A Közösség tagállamai és Törökország nem vezethetnek be új korlátozásokat azon munkavállalók és családtagjaik munkavállalási feltételeire vonatkozóan, akik a tartózkodást és a foglalkoztatást illetően jogilag rendezett helyzetben tartózkodnak a területükön.”

10 E határozat 14. cikke (1) bekezdésének szövege a következő:

„E szakasz rendelkezéseit a közrend, a közbiztonság és a közegészség okán indokolt korlátozásokra is figyelemmel kell alkalmazni.”

11 Az említett határozat 16. cikkének megfelelően a határozat II. fejezete 1. szakaszának rendelkezései 1980. december 1-jétől alkalmazandók.

A dán jog

12 Az Ulændingeloven (a külföldiekről szóló törvény) az alapügy tényállására alkalmazandó változata (a továbbiakban: külföldiekről szóló törvény) 9. §-ának szövege a következő:

„(1) Kérelemre tartózkodási engedély adható:

1. az olyan, 24 év feletti nem dán állampolgárnak, aki egy Dániában állandó lakóhellyel rendelkező, ugyancsak 24 év feletti személlyel házasságban vagy tartós élettársi kapcsolatban él, ha

   […]
   d) az elmúlt három évet meghaladó időszakban állandó tartózkodási engedéllyel rendelkezett Dániában,

[…]

12. Az (1) bekezdés 1. pontjának d) alpontja szerinti tartózkodási engedély – a többek között a családi otthon egységével kapcsolatos különösen nyomós ok kivételével – csak akkor adható meg, ha a dán területen állandó lakóhellyel rendelkező személy:

[…]

5. sikeresen teljesítette a lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl [a nagykorú külföldi személyek részére nyújtott dán nyelvórákról szóló törvény] 9. §-ának (1) bekezdése szerinti »*Prøve i Dansk 1*« tesztet vagy azzal egyenértékű vagy magasabb szintű dán vizsgát, és

[…]”

13 A külföldiekről szóló törvény 9. §-a (12) bekezdésének 5. pontjában előírt, a „*Prøve i Dansk 1*” teszt vagy az azzal egyenértékű vagy azt meghaladó dán vizsga sikerességének feltételét a 2012. június 18-i lov nr 572 om ændring af udlændingeloven (a külföldiekről szóló törvény módosításáról szóló 572. sz. törvény) vezette be, amely 2012. július 1-jén lépett hatályba.

Az alapügy tényállása és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

14 X 2015. augusztus 14-én érkezett Dániába, és 2015. október 21-én tartózkodási engedély iránti kérelmet nyújtott be az Udlændingestyrelsenhez (bevándorlási hivatal, Dánia), a házastársával, Y török állampolgárral való családegyesítés jogcímén, aki 1979. szeptember 27. óta e tagállamban tartózkodik, és ott 1985-ben állandó tartózkodási engedélyt kapott.

15 E kérelemben szerepelt, hogy Y elvégzett egy dán nyelvű képzést, amely többek között szakmai számítások végzését, az útépítési munkák jelölését, a tervrajzok értelmezését, az ágazatba és a munkavégzési technikákba való bevezetést foglalja magában, és hogy mindenesetre olyan török munkavállalóként, aki Dániában 1980 óta, azaz több mint 36 éve folytat szakmai tevékenységet, többek között gépésztechnikusként, szolgálati munkatársként, üzletvezetőként és raktárvezetőként, Y-nak nem kell teljesítenie a külföldiekről szóló törvény 9. §-a (12) bekezdésének 5. pontjában előírt, a dán nyelvvizsga sikeres letételére vonatkozó feltételt. Az is pontosításra került, hogy Y négy felnőtt gyermeke, édesanyja, továbbá valamennyi testvére Dániában él.

16 2016. március 1-jei határozatával a bevándorlási hivatal a külföldiekről szóló törvény 9. §-a (12) bekezdésének 5. pontja alapján elutasította ezt a kérelmet azzal az indokkal, hogy Y nem bizonyította, hogy teljesítette az e rendelkezésben előírt feltételt, és hogy nem állnak fenn az e tekintetben eltérést igazoló különös okok. A bevándorlási hivatal hozzátette, hogy e határozatot nem kérdőjelezik meg a Bíróság által a 2014. július 10-i Dogan ítéletben (C-138/13, EU:C:2014:2066) értelmezett „standstill” klauzulák.

17 X közigazgatási keresetet nyújtott be az Udlændinge-Integrations-og Boligministeriumhoz (a külföldiekért, az integrációért és a lakhatásért felelős minisztérium, Dánia), jelenleg az Udlændinge-og Integrationsministeriet (a külföldiekért és az integrációért felelős minisztérium) a 2016. március 1-jei határozat azon részével szemben, amely többek között a társulási megállapodás és a kapcsolódó jogi aktusok, köztük a „standstill” klauzulák tekintetében történő értékelésre vonatkozott. Keresetlevelében X azt kérte, hogy vizsgálják felül e határozatnak a 2014. július 10-i Dogan ítélettel (C-138/13, EU:C:2014:2066) és a 2016. április 12-i Genc ítélettel (C-561/14, EU:C:2016:247) való összeegyeztethetőségét.

18 2016. április 25-én a Styrelsen for International Rekruttering og Integration (nemzetközi munkaerő-toborzási és integrációs hivatal, Dánia) X részére munkavállalói tevékenység folytatása címén tartózkodási engedélyt adott ki, amely a megújítást követően 2021. szeptember 13-án járt le.

19 2018. augusztus 27-én X keresetet nyújtott be a Københavns byret (koppenhágai körzeti bíróság, Dánia) előtt a külföldiekért és az integrációért felelős minisztérium 2017. december 6-i határozatának megsemmisítése és a felülvizsgálat céljából történő visszautalása iránt, amennyiben e határozat megerősítette, hogy a „standstill” klauzulákkal nem ellentétes a családegyesítés iránti kérelmének a vonatkozó nemzeti jog szerinti elutasítása. A bevándorlási ügyekben eljáró fellebbviteli bizottság hatáskör-átruházást követően lépett az alapeljárás alpereseként a külföldiekért és az integrációért felelős minisztérium helyébe.

20 2019. november 22-i végzésével a Københavns byret (koppenhágai körzeti bíróság) visszautalta az ügyet a kérdést előterjesztő bíróság, az Østre Landsret (keleti fellebbviteli bíróság, Dánia) elé, amely elfogadta, hogy az ügyet első fokon bírálják el.

21 A kérdést előterjesztő bíróság először is arra keresi a választ, hogy egy olyan nemzeti szabályozás, mint amely az alapügy tárgyát képezi, amely a fogadó tagállamban jogszerűen tartózkodó és dolgozó török állampolgár házastársa számára a tartózkodási engedély családegyesítés címén történő megszerzését a nyelvvizsga sikeres letételétől teszi függővé, az 1/80 határozat 13. cikkében szereplő „standstill” klauzula értelmében vett „új korlátozásnak” minősül-e, és amennyiben igen, e korlátozást indokolhatja-e a külföldi házastárs sikeres beilleszkedésének biztosítására irányuló cél.

22 A kérdést előterjesztő bíróság e tekintetben megjegyzi, hogy a Bíróságnak az 1/80 határozat 13. cikkére vonatkozó bőséges ítélkezési gyakorlatából az következik, hogy az e rendelkezésben foglalt „standstill” klauzula akadályát képezi annak, hogy a tagállam a török állampolgár házastárssal vagy gyermekekkel történő családegyesítésének új korlátozásait vezesse be, kivéve ha az ilyen korlátozást valamely közérdeken alapuló nyomós ok indokolja, alkalmas a kitűzött törvényes cél elérésének biztosítására, és nem haladja meg az annak eléréséhez szükséges mértéket (2019. július 10-i A ítélet, C-89/18, EU:C:2019:580).

23 Kétségtelen, hogy a Bíróság már elismerte, hogy a sikeres beilleszkedés biztosítására irányuló cél közérdeken alapuló nyomós oknak minősülhet (2016. április 12-i Genc ítélet, C-561/14, EU:C:2016:247, 55. és 56. pont; 2019. július 10-i A ítélet, C-89/18, EU:C:2019:580, 34. pont). Mindazonáltal, egyrészt a Bíróság még nem foglalt állást annak tárgyában, hogy a nyelvvizsga sikerességének feltétele nem az érintett tagállamban lakóhellyel rendelkező török munkavállalóval való családegyesítést kérelmező családtag, hanem e munkavállaló számára előírható-e. Másrészt a Bíróság megállapította, hogy az a feltétel, amely arra kötelezi az érintett tagállamban lakóhellyel rendelkező török munkavállaló házastársát, aki családegyesítés jogcímén az e tagállam területére való beutazást kérelmezi, hogy előzetesen bizonyítsa az említett tagállam hivatalos nyelvének alapvető nyelvtudását, túllépi az elérni kívánt cél megvalósításához szükséges mértéket, amennyiben az elégséges nyelvtudás megszerzésére vonatkozó bizonyíték hiánya automatikusan, az egyes esetek különös jellemzőire tekintet nélkül a családegyesítés iránti kérelem elutasítását eredményezi (2014. július 10-i Dogan ítélet, C 138/13, EU:C:2014:2066, 38. pont).

24 A kérdést előterjesztő bíróság e tekintetben pontosítja, hogy ezen ítélet kihirdetését követően a Justitsministeriet (igazságügyi minisztérium, Dánia) úgy ítélte meg, hogy nem kell módosítani a családegyesítésnek a külföldiekről szóló törvényben meghatározott feltételeit, mivel azoktól el lehet térni olyan különleges indokok fennállása esetén, amelyek fennállását az egyes esetek sajátos körülményeinek figyelembevételével értékelik.

25 Másodszor, a kérdést előterjesztő bíróság arra keresi a választ, hogy az állampolgárság alapján történő hátrányos megkülönböztetés tilalmának az 1/80 határozat 10. cikke (1) bekezdésében kimondott elvével ellentétes-e az alapügy tárgyát képezőhöz hasonló nemzeti szabályozás, amennyiben azt nem alkalmazzák sem a dán állampolgárokra, sem az Európai Unió és az Európai Gazdasági Térség (EGT) tagállamainak állampolgáraira. A kérdést előterjesztő bíróság e tekintetben rámutat, hogy e rendelkezés szövegezésének megfelelően a bérre és az egyéb munkafeltételekre vonatkozik, amelyek közé, úgy tűnik, hogy nem tartozik az alapügyben szóban forgó nemzeti szabályozás.

26 Harmadszor, amennyiben a Bíróság úgy ítélné meg, hogy az 1/80 határozat 10. cikkének (1) bekezdése nem alkalmazható a jelen ügyben, a kérdést előterjesztő bíróság arra keresi a választ, hogy a hátrányos megkülönböztetés tilalmának a társulási megállapodás 9. cikkében kimondott általános elvét kell-e alkalmazni, és igenlő válasz esetén ezzel a rendelkezéssel ellentétes-e az alapügy tárgyát képezőhöz hasonló nemzeti szabályozás.

27 Negyedszer és végül a kérdést előterjesztő bíróság arra keresi a választ, hogy az említett rendelkezésnek van-e közvetlen hatálya, és ekként arra a magánszemélyek közvetlenül hivatkozhatnak-e a nemzeti bíróságok előtt.

28 E körülmények között az Østre Landsret (keleti fellebbviteli bíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) Ellentétes-e az 1/80 határozat 13. cikkében szereplő »standstill« klauzulával az olyan nemzeti szabály bevezetése és alkalmazása, amely – hacsak a konkrét ügyben különösen nyomós ok nem szól ellene – a házastársak közötti családegyesítés feltételeként megköveteli, hogy az érintett uniós tagállamban munkát végző török munkavállalóként a társulási megállapodás és az 1/80 határozat hatálya alá tartozó házastárs/élettárs a fogadó tagállam hivatalos nyelvén sikeres nyelvvizsgát tegyen az alapügyben fennállóhoz hasonló olyan helyzetben, amelyben a

török munkavállaló az érintett uniós tagállamban történő huzamos tartózkodáshoz való jogot szerzett a korábban hatályos olyan szabályok alapján, amelyek értelmében e jog megszerzésének nem képezte előfeltételét nyelvvizsgának az érintett tagállam nyelvén történő sikeres letétele?

1. A hátrányos megkülönböztetésnek az 1/80 határozat 10. cikkének (1) bekezdésében szereplő konkrét tilalma kiterjed-e az olyan nemzeti szabályra, amely – hacsak a konkrét ügyben különösen nyomós ok nem szól ellene – a házastársak közötti családegyesítés feltételeként megköveteli, hogy az érintett uniós tagállamban munkát végző török munkavállalóként a társulási megállapodás és az 1/80 határozat hatálya alá tartozó házastárs/élettárs a fogadó tagállam hivatalos nyelvén sikeres nyelvvizsgát tegyen az alapügyben fennállóhoz hasonló olyan helyzetben, amelyben a török munkavállaló az érintett uniós tagállamban történő huzamos tartózkodáshoz való jogot szerzett a korábban hatályos olyan szabályok alapján, amelyek értelmében e jog megszerzésének nem képezte előfeltételét nyelvvizsgának az érintett tagállam nyelvén történő sikeres letétele?

3) Amennyiben a második kérdésre nemleges választ kell adni, ellentétes-e a hátrányos megkülönböztetésnek a társulási megállapodás 9. cikkében szereplő általános tilalmával a fent említetthez hasonló nemzeti szabály az alapügyben fennállóhoz hasonló olyan helyzetben, amelyben a török munkavállaló az érintett uniós tagállamban történő huzamos tartózkodáshoz való jogot szerzett a korábban hatályos azon szabályok alapján, amelyek értelmében e jog megszerzésének nem képezte előfeltételét nyelvvizsgának a fogadó tagállam hivatalos nyelvén történő sikeres letétele, amennyiben e követelmény nem vonatkozik az érintett skandináv tagállam (a jelen esetben Dánia) és más skandináv országok állampolgáraira, illetve más olyan személyekre, akik valamely uniós ország állampolgárai (vagyis az EU és az EGT állampolgáraira)?

4) Amennyiben a harmadik kérdésre igenlő választ kell adni, lehet-e a hátrányos megkülönböztetésnek a társulási megállapodás 9. cikkében szereplő általános tilalmára közvetlenül hivatkozni a nemzeti bíróságok előtt?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az első kérdésről

29 Első kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keres választ, hogy az 1/80 határozat 13. cikkét úgy kell-e értelmezni, hogy az olyan – e határozatnak az érintett tagállamban való hatálybalépését követően bevezetett – nemzeti szabályozás, amely az e tagállamban jogszerűen tartózkodó török munkavállaló és házastársa közötti családegyesítést ahhoz a feltételhez köti, hogy az említett munkavállaló az említett tagállam hivatalos nyelvének bizonyos szintű ismeretét tanúsító sikeres vizsgát tegyen, az e cikk értelmében vett „új korlátozásnak” minősül-e, és amennyiben igen, igazolhatja-e e korlátozást az említett házastárs sikeres beilleszkedésére irányuló cél.

30 Emlékeztetni kell arra, hogy az 1/80 határozat 13. cikkében kimondott „standstill” klauzula általános jelleggel tiltja minden olyan új belső intézkedés bevezetését, amelynek az a célja vagy hatása, hogy a munkavállalók szabad mozgásának az ország területén történő, török állampolgár általi gyakorlását azon feltételeknél korlátozóbb feltételeknek vesse alá, mint amelyek e

határozatnak az érintett tagállam vonatkozásában történt hatálybalépése időpontjában irányadók voltak (2021. szeptember 2-i Udlændingenævnet ítélet, C-379/20, EU:C:2021:660, 19. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

31 Közelebbről, a Bíróság több alkalommal kimondta, hogy az érintett tagállamban jogszerűen tartózkodó török munkavállalók családegyesítésére vonatkozó feltételeket az 1/80 határozat e tagállamban történő hatálybalépésének időpontjában alkalmazandó feltételekhez képest szigorító nemzeti szabályozás az e határozat 13. cikke értelmében vett, a munkavállalók szabad mozgásának az e török munkavállalók által e tagállamban való gyakorlását érintő „új korlátozásnak” minősül (lásd ebben az értelemben: 2019. július 10-i A ítélet, C-89/18, EU:C:2019:580, 28. pont; 2021. szeptember 2-i Udlændingenævnet ítélet, C-379/20, EU:C:2021:660, 20. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

32 Ez azért van így, mert egy török állampolgár arra vonatkozó döntését, hogy valamely tagállamban tartós munkavállalói tevékenység folytatása céljából letelepedjen, negatívan befolyásolhatja, ha az említett tagállam jogszabályai megnehezítik vagy lehetetlenné teszik a családegyesítést, aminek következtében az említett állampolgárnak adott esetben választania kell az érintett tagállamban folytatott tevékenysége és a törökországi családi élete között (2019. július 10-i A ítélet, C-89/18, EU:C:2019:580, 29. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

33 A jelen ügyben az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy az alapügy tárgyát képező nemzeti szabályozást, vagyis a külföldiekről szóló törvény 9. §-a (12) bekezdésének 5. pontját, amely a Dániában jogszerűen tartózkodó török munkavállaló és házastársa közötti családegyesítést ahhoz a feltételhez köti, hogy e munkavállaló az e tagállam hivatalos nyelvének bizonyos szintű ismeretét tanúsító vizsgát sikerrel letegye, az 1/80 határozat dániai hatálybalépését követően vezették be, és az családegyesítéssel kapcsolatban a Dánia területén jogszerűen tartózkodó török munkavállalók házastársának e tagállam területére történő belépése feltételeinek szigorítását eredményezi az e határozat hatálybalépését megelőzően alkalmazandó feltételekhez képest.

34 E körülmények között meg kell állapítani, hogy az olyan nemzeti szabályozás, mint amely az alapügy tárgyát képezi, az 1/80 határozat 13. cikke értelmében vett „új korlátozásnak” minősül.

35 Ami azt a kérdést illeti, hogy az ilyen szabályozás igazolható-e, emlékeztetni kell arra, hogy az 1/80 határozat 13. cikke értelmében vett „új korlátozás” tilos, kivéve ha az e határozat 14. cikkében említett korlátozások körébe tartozik, vagy ha azt közérdeken alapuló nyomós ok igazolja, alkalmas a kitűzött jogszerű cél elérésének biztosítására, és nem haladja meg az annak eléréséhez szükséges mértéket (2021. szeptember 2-i Udlændingenævnet ítélet, CDR/12, EU:C:2021:660, 23. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

36 E tekintetben nem vitatott, hogy az alapügy tárgyát képező nemzeti szabályozást nem igazolják az 1/80 határozat 14. cikkének (1) bekezdésében említett közrendi, közbiztonsági vagy közegészségügyi okok.

37 A kérdést előterjesztő bíróság rámutat ugyanakkor, hogy e szabályozás célja az érintett tagállamban családegyesítés címén tartózkodási jog megadását kérelmező családtag sikeres beilleszkedésének biztosítása.

38 Igaz, hogy a Bíróság már kimondta, hogy az ilyen cél közérdeken alapuló nyomós oknak minősülhet az 1/80 határozat szempontjából (2016. április 12-i Genc ítélet, C-561/14, EU:C:2016:247, 56. pont; 2021. szeptember 2-i Udlændingenævnet ítélet, C-379/20, EU:C:2021:660, 26. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

39 Mindamellett meg kell vizsgálni, hogy az olyan nemzeti szabályozás, mint amely az alapügy tárgyát képezi, alkalmas-e e cél megvalósítására, és nem haladja-e meg az annak eléréséhez szükséges mértéket.

40 E tekintetben az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból, valamint a dán kormány által szolgáltatott információkból kitűnik, hogy e szabályozás célja a Dániában jogszerűen tartózkodó török munkavállaló azon családtagja sikeres beilleszkedésének biztosítása, aki családegyesítés címén tartózkodási jog megadását kérelmezi e tagállamban, annak biztosításával, hogy e munkavállaló rendelkezik a bizonyos szintű dán nyelvi ismeretekkel, és ezáltal bizonyítani tudja, hogy az említett tagállamba beilleszkedett, és segítséget tud nyújtani az érintett családtagnak e nyelv elsajátításában és ugyancsak az e tagállamba való beilleszkedésben.

41 Kétségtelen, hogy az, ha valamely tagállam területén lakóhellyel rendelkező török munkavállaló e tagállam hivatalos nyelvét elégséges szinten ismeri, amit az alapügy tárgyát képező nemzeti szabályozás által előírthoz hasonló vizsga sikeres teljesítése tanúsít, lehetővé teszi e munkavállaló számára, hogy az említett munkavállalóval családegyesítés jogcímén tartózkodási jogot kérelmező családtagját támogassa az említett tagállamba való beilleszkedés folyamatában.

42 Mindemellett meg kell állapítani egyrészt, hogy noha az alapügy tárgyát képezőhöz hasonló nemzeti szabályozás célja a családegyesítésben részesülni kívánó családtag sikeres beilleszkedése, az ilyen szabályozás egyáltalán nem teszi lehetővé e személy saját beilleszkedési képességeinek figyelembevételét, hanem kizárólag azon az előfeltevésen alapul, amely szerint e személy sikeres beilleszkedése nem biztosított kellő mértékben, ha az e családegyesítési kérelem által érintett török munkavállaló nem felel meg az érintett tagállam hivatalos nyelvének ismeretére vonatkozó feltételnek.

43 Ezt a megállapítást megerősíti az a tény, hogy a Bíróság előtti tárgyaláson a dán kormány elismerte, hogy még ha be is bizonyosodik, hogy a jelen ügyben e munkavállaló házastársa tökéletesen ismeri a dán nyelvet, a dániai tartózkodási jog családegyesítés címén történő megadása iránti kérelmét mégis el kellene utasítani, mivel a munkavállaló nem teljesíti a dán nyelvvizsga sikeres letételére vonatkozó feltételt.

44 Másrészt hangsúlyozni kell, amint arra lényegében a főtanácsnok is rámutatott indítványának 34–40. pontjában, hogy az olyan nemzeti szabályozás, mint amely az alapügy tárgyát képezi, azt sem teszi lehetővé, hogy az illetékes hatóságok az e szabályozás által a nyelvvizsga sikeres teljesítésére vonatkozóan előírt kötelezettségtől való eltérés lehetőségének értékelése céljából figyelembe vegyék a családegyesítési kérelemmel érintett török munkavállaló tényleges beilleszkedését alátámasztó tényezőket, ekként azt a tényt, hogy e munkavállaló a sikertelen vizsga ellenére is hozzájárulhat szükség esetén családtagjának e tagállamba való beilleszkedéséhez.

45 Közelebbről – és a kérdést előterjesztő bíróság általi vizsgálatra is figyelemmel – a Bíróság rendelkezésére álló ügyiratokból kitűnik, hogy a dán nyelvvizsga sikeres letételének kötelezettsége alól többek között a család egységéhez kapcsolódó különleges okokból történő eltérés csak a főtanácsnok indítványának 39. pontjában felidézett korlátozott számú esetben

alkalmazható, és anélkül, hogy egyedi értékelés keretében lehetővé tenné a családegyesítést kérelmező családtag tényleges beilleszkedési képességeinek, valamint az e kérelemmel érintett török munkavállaló tényleges beilleszkedésének a figyelembevételét.

46 Ennélfogva meg kell állapítani, hogy az olyan nemzeti szabályozás, mint amely az alapügy tárgyát képezi, meghaladja a kitűzött cél eléréséhez szükséges mértéket.

47 A fenti megfontolások összességére tekintettel az első kérdésre azt a választ kell adni, hogy az 1/80 határozat 13. cikkét úgy kell értelmezni, hogy az olyan – e határozatnak az érintett tagállamban való hatálybalépését követően bevezetett – nemzeti szabályozás, amely az e tagállamban jogszerűen tartózkodó török munkavállaló és házastársa közötti családegyesítést ahhoz a feltételhez köti, hogy e munkavállaló az említett tagállam hivatalos nyelvének bizonyos szintű ismeretét tanúsító sikeres vizsgát tegyen, az e rendelkezés értelmében vett „új korlátozásnak” minősül. Az ilyen korlátozást nem igazolhatja az e házastárs sikeres beilleszkedésére irányuló cél, mivel e szabályozás nem teszi lehetővé, hogy az illetékes hatóságok figyelembe vegyék e házastárs saját beilleszkedési képességét, sem az említett munkavállaló érintett tagállamba való tényleges beilleszkedését igazoló tényezőket a vizsga sikeres teljesítésén túl, ekként azon képességét, hogy segítse házastársának e tagállamba való beilleszkedését.

A második, harmadik és negyedik kérdésről

48 Az első kérdésre adott válaszra tekintettel a második, a harmadik és a negyedik kérdésre nem kell válaszolni.

A költségekről

49 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (második tanács) a következőképpen határozott:

A társulási tanács az Európai Gazdasági Közösség és Törökország közötti társulás fejlesztéséről szóló, 1980. szeptember 19-i 1/80 határozatának 13. cikkét

a következőképpen kell értelmezni:

az olyan – e határozatnak az érintett tagállamban való hatálybalépését követően bevezetett – nemzeti szabályozás, amely az e tagállamban jogszerűen tartózkodó török munkavállaló és házastársa közötti családegyesítést ahhoz a feltételhez köti, hogy e munkavállaló az említett tagállam hivatalos nyelvének bizonyos szintű ismeretét tanúsító sikeres vizsgát tegyen, az e rendelkezés értelmében vett „új korlátozásnak” minősül. Az ilyen korlátozást nem igazolhatja az e házastárs sikeres beilleszkedésére irányuló cél, mivel e szabályozás nem teszi lehetővé, hogy az illetékes hatóságok figyelembe vegyék e házastárs saját beilleszkedési képességét, sem az említett munkavállaló érintett tagállamba való tényleges beilleszkedését alátámasztó tényezőket a vizsga sikeres teljesítésén túl, ekként azon képességét, hogy segítse házastársának e tagállamba való beilleszkedését.

Aláírások